

ydernes Pengepung. Det ærede 5te Medlem for 7de Kreds fortsatte videre: der var ingen Trang, sagde han, til et Lovforslag som dette. Ja, hvad dette angaar, kunde jeg godt indrømme det ærede Medlem, at naar vi skulle se paa Forholdene i den Egn, hvor vi bo — vi ere jo fra samme Egn — og dømme efter den Erfaring, som vi have derfra, kan det siges, at der ganske vist ikke er megen virkelig Trang til et Lovforslag som dette oppe i vor Egn. Jeg tror endvidere, at der ikke er nogen væsentlig Trang til et Lovforslag som dette i Landkommunerne i det hele taget, men vi se jo dog og vide jo, at der i mange af Landets Kommuner er Trang dertil. Det er blevet godtgjort for os, at der her i Kjøbenhavns Kommune i mange Aar har været Trang, og at der er blevet gjort meget for at afhjælpe den, ligesom det samme er Tilfældet paa Frederiksberg, og saa vidt jeg ved, er der 33 Købstadkommuner, hvor man paa lignende Vis ad Frivillighedens Vej har søgt at afhjælpe en saadan Trang. Og der er jo intet til Hinder for, at en saadan Trang eksisterer og kan eksistere i forskellige Landkommuner, navnlig i købstadlignende Landsbyer, og naar en saadan Trang vitterlig er til Stede i mange Kommuner, er det dog den uskyldigste Sag af Verden at sige til Sogneraadene: I maa have Lov til at træde til og støtte Bestræbelserne for at afhjælpe en saadan Trang. Det er uheldigt, sagde det ærede Medlem videre, saadan ganske at overlade Sogneraadet at skønne om denne Trang. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har en saadan Erfaring fra. Saa vidt jeg ved, er han selv Sogneraadformand eller har været det. Jeg ved ikke, om han vil dømme sig selv som ikke skikket til at skønne i saa Henseende. Det lader jeg staa hen. Men i hvert Fald er det min Overbevisning, at Sogneraadene Landet over ere ganske godt i Stand til at skønne i saa Henseende, og det er ikke alene ikke paa nogen Maade uheldigt men tværtimod heldigt, at lade dem skønne, fordi de ere de eneste, der kunne skønne, og derfor ere vi nødte til at overlade Kommunalbestyrelserne rundt omkring at skønne i saa Henseende. Det var det væsentligste af, hvad det ærede 5te Medlem for 7de Kreds havde at bemærke.

Jeg skal dernæst gaa over til at sige et Par Ord i Anledning af, hvad vi hørte af den ærede sidste Taler, det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen). Han havde Betæneligheder med Hensyn til Grundloven. Jeg fik Følelsen af, at

han var ligesom bange for, at dette Forslag skulde komme i Strid med Grundloven. Han læste en Paragraf op af denne og sagde, at det var tvivlsomt, om det gik an at sige, at denne Skolebespisning hørte under Skolevæsenet. Jeg tror, at det ærede Medlem kan spare sine Bekymringer i saa Henseende. Naar vi her i Rigsdagen vedtage en Lov, som siger, at det hører under Skolevæsenet, saa tror jeg nok, at der ikke er Grund til at have nogen Bekymring i saa Henseende, saa meget mindre som vi have adskillige Tilfælde, der ere analoge med det foreliggende. Dette Forslag kommer saa vist ikke i mindste Maade i Strid med Grundloven. Saa anstillede det ærede Medlem adskillige Betragtninger over, at det var saa overordentlig nemt at være godtgørende, men hvorhen fører den Vej, som vi ere inde paa; dette at udskrive af andres Lommer er saa overmaade nemt; vi ere inde paa en farlig Bevægelse, ja, han kom endogsaa ind paa at tale om Tilskud paa Finansloven og hele denne Masse Begæringer og Krav osv. osv., som rejste sig, og det var en mislig Sag at blive ved at sige ja til den Slags Krav. Jeg skænker det ærede Medlem hans Betragtninger i saa Henseende. Jeg tror alligevel, at Flertallet i dette høje Ting vil finde, at hvor der findes en saadan Trang som den, denne Lov vil afhjælpe, og hvor der er sultne Skolebørn, som ikke kunne faa den Nytte af Undervisningen, som de ellers vilde kunne, er det ganske i sin Orden, at man træder hjælpende til, saa jeg synes ikke, det var værd at sætte den Slags Tanker i Forbindelse med dette Lovforslag. Det ærede Medlem syntes, saa vidt jeg forstod ham, at gøre Skel imellem at støtte private Foreninger, og hvad der her forlanges. Hans Betragtninger, som drejede sig om det uheldige i at komme ind paa den her foreslaaede Vej, syntes dog at ende i, at det nok kunde gaa an at give til private Foreninger, uden at det skulde være nødvendigt at søge Amdsraadets Samtykke dertil, men at det derimod ikke, saaledes forstod jeg det ærede Medlem, kunde gaa an, at Kommunalbestyrelsen oprettede en saadan kommunal Skolebespisning. Han troede ikke, at Sogneraadene hverken ønskede eller vilde være glade ved at faa en saadan Bemyndigelse. Jeg forstod ikke den Betragtning, at Sogneraadene skulde være kedede af, at de ikke behøvede at spørge Amdsraadene, naar de fandt en eller anden Foranstaltning nyttig for Kommunens Beboere, og at de saa maatte gøre det paa egen Haand. Jeg tror nok, at Kommunalbestyrelserne ellers